

i Mellemtiden, vil man benytte sig af disse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holfstein) berørte Forholdene ved Kvægfygdommen heri Landet i afvigte Aar. Det ærede Medlem erklærede ved Begyndelsen af sit Foredrag, at han af Hensyn til den forestaaende Interpellation vilde indstrænke sit Foredrag til kun at angaa enkelte Punkter, som maasse mindre sandsynligt ville komme under Omtale ved denne Leilighed. Det ærede Medlem holdt ikke sit Ord. Han omtalte, om end paa en noget let Maade, saa dog temmelig vidtløftig det hele Anliggende, ja, det forekommer mig, at han endog saa, jeg kan sige paa en vis Maade, var ved at tage Brødet fra sin ærede Kollega, der agter at stille Forespørgsel. Jeg skal dog bidrage Mit til, at det ærede Medlem, der vil stille Forespørgslen, som han i længere Tid har ønsket at gjøre, ikke skal gaa helt glip af den Tilfredsstillelse, det kan være ham. Jeg skal ikke indlade mig videre paa det Foredrag, jeg hørte af det ærede Medlem, som han selv tilbedte Karakteren „gemytligt“, en Egenstabs, som jeg ikke skal afdisputere det, men som ikke bidrager til, at jeg finder nogen Anledning til at komme nærmere ind paa det ved denne Leilighed. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Chr. Jensen) ansaa det for at være overordentlig heldigt, om der igjen kunde blive foretaget nye Undersøgelser med Hensyn til den paatænkte Jernbane mellem Skive og Glyngøre. Dette Terrain er allerede afføgt adskillige Gange, og desfor man skulde sig foranlediget til at anfille fornyede Undersøgelser paa alle de Steder, hvor Befolkningen endnu ikke er ganstke enig, om Jernbanen skal gaa nærmere ind paa den Enes eller den Andens Gaard, tvivler jeg om, at man vilde komme langt med Jernbanebygning for Fremtiden. Den Slags Dverveelser maa have en Afslutning, og i dette Tilfælde ved, at begge Amtsraad ere enige om den Linie, som nu endelig er valgt, og naar Dvervingeniuren for de nye Jernbaneanlæg har tiltraadt samme, synes der ikke at være nogen rimelig Grund for Regjeringen til nu igjen at foranstalte en ny Undersøgelse. Det vil derfor blive ved det Bestaaende.

Holfstein: Jeg undrer mig over, at den høitærede Finantsminister ikke har fundet det Umagen værdt at give Thinget Oplysning om, hvorfors der ikke foreligger noget Forslag til Finantslov for indeberende Aar. Da Ministeren imidlertid ikke har gjort det, ser jeg deri en Erkjendelse fra Ministerens Side af, at det er en Feil, at det er af de Ting, man ikke behøver at tale om, og som man helst er fri for at tale om. Det lader til at være de høitærede Ministres Skik, naar de Spørgsmaal, man retter til dem, ere af en saadan Art, at de ikke kunne svare paa dem. I detmindste forekommer det mig,

at det i allerhøjeste Grad ogsaa gjælder den høitærede Indenrigsminister, som nu sidst havde Ordet. Den høitærede Minister udtalte, at jeg, da jeg igaar talte om hans overordentlig uheldige Foranstaltninger vedrørende Kvægimporten fra Sverig, havde begyndt med at afgive en Erklæring om, at jeg ikke vilde komme ind paa den egentlige Gjenstand for den Interpellation, der forelaa, og søgte nu Argumenter for at undgaa at svare paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham, eller den Anse, jeg tillod mig at rette imod ham i Anledning af hans Politik paa dette Omraade, og fandt et Argument derfor ved at paastaa, at det Løfte, jeg havde givet, havde jeg ikke holdt, idet jeg netop var kommen ind paa Interpellationens Gjenstand. Den høitærede Minister søgte endog saa at gjøre et Forsøg paa at reise Uenighed mellem mig og et andet æret Medlem ved at bestylde mig for at have villet tage Brødet ud af Munden paa et andet æret Medlem. Jeg har dertil at sige til den høitærede Minister, at enten har han aldeles ikke hørt, hvad der blev sagt igaar, eller ogsaa er den høitærede Ministers Udtalelse urigtig, ja saa urigtig, at jeg ikke kan begribe, at den meget ærede Minister kan tillade sig at sige det. Jeg har talt om den efter min Mening ulovlige og uforstandige Fremfærd, Ministeren har anvendt ved at forbyde Importen fra Sverig, men det er ikke Gjenstanden for Interpellationen. Det, Interpellationen gaar ud paa, vedrører, saa vidt jeg ikke ser fuldstændig feil, ikke selve Importen fra Sverig, men Spørgsmaalet om den ganske vist lige saa uheldige og meget mere end uheldige Foranstaltning, Ministeren har truffet, og som har forskyldt, at vor Udsørsel til Lysslaud er bleven forhindret og lukket. Det er ganske vist Kjernepunktet i den Række af Feil, som fra Ministerens Side er begaaet paa dette Omraade. Det er Hovedpunktet, og det er derfor ogsaa fuldstændig i sin Orden, at det er gjort til Gjenstand for en Interpellation, men fordi Hovedpunktet i denne Række af Feil er gjort til Gjenstand for en Interpellation, ubeløkker det ikke, at man under Finantslovens Behandling kan finde Anledning til at tale om en af de Feil, Interpellanten ikke har berørt, og netop denne Feil er Forbudet mod Udsørslen fra Sverig. Naar den høitærede Minister altsaa ikke vil svare her paa det, ligger det efter min Formening i, at han ikke kan svare derpaa. Den høitærede Minister kan ikke skyde sig ind under, at det er Noget, han vil svare paa under Interpellationen, thi det vedrører ikke Interpellationen. Interpellationen lyder, for at oplyse den høitærede Minister derom — han kjender den maasse ikke — saaledes:

„Hvorfor blev Indenrigsministerens seneste Forbud imod Udsørsel af Kvæg fra Sjælland først ophævet i August 1881? og med hvilken Gjennem-